

Preklad tejto stránky bol vytvorený strojovým prekladom [Prepojenie]. Strojové preklady môžu obsahovať chyby, ktoré môžu znížiť ich zrozumiteľnosť a presnosť. Ombudsman nenesie žiadnu zodpovednosť za prípadné nezrovnalosti. Ak potrebujete najaktuálnejšie informácie a chcete mať právnu istotu, pozrite si zdrojovú verziu, ktorá sa nachádza na uvedenom odkaze angličtina. Ak potrebujete viac informácií, prečítajte si dokument o našej [jazykovej politike a politike prekladu](#) [Prepojenie].

Rozhodnutia vo veci 3133/2004/JMA - Hodnotenie španielskych právnych predpisov týkajúcich sa vysielania reportáží z býčích zápasov Komisiou

Rozhodnutie

Prípad 3133/2004/JMA - Otvorené dňa 21/12/2004 - Rozhodnutie z dňa 12/01/2006

Sťažnosť sa týkala rozhodnutia Komisie o uzavretí formálnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ tvrdil, že španielsky právny predpis, ktorým sa vykonáva smernica 89/552/EHS [1], menovite zákon 22/1999, neobsahuje povinnosť ustanovenú v článku 22 smernice, že televízne vysielanie by nemalo zahŕňať žiadny program, ktorý by mohol vážne ohrozovať telesný, duševný alebo mravný vývoj maloletých osôb, a to najmä programy, ktoré obsahujú svojvoľné násilie, akými sú, podľa názoru sťažovateľa, reportáže z býčích zápasov.

Komisia tvrdila, že zákon 22/1999 správne transponoval všetky povinnosti podľa smernice a že § 17 zákona vyjadruje povinnosti ustanovené v článku 22 smernice v plnom rozsahu. Podľa jej názoru, aj keď španielsky právny predpis neuvádza odkaz na svojvoľné násilie, tento pojem, rovnako ako pornografia, sa v smernici uvádza len na ilustráciu obsahu televízneho programu, ktorý by pravdepodobne vážne ohrozil vývoj maloletých osôb. Podľa názoru Komisie sa však rozsah tohto ustanovenia neobmedzuje na tieto dva špecifické aspekty, ale môže sa týkať aj ďalších situácií.

Ombudsman konštatoval, že článok 22 smernice výslovne zakazuje členským štátom, aby vo svojej pôsobnosti umožňovali vysielacím spoločnostiam vysielать televízne programy, ktoré by mohli vážne ohrozovať vývoj maloletých osôb. Smernica však neobsahuje definíciu určitých druhov programov, ktoré by členské štáty mali považovať za ohrozujúce vývoj maloletých osôb napriek tomu, že programy obsahujúce pornografiu alebo svojvoľné násilie uvádza ako príklady, ktoré patria do tejto kategórie. S odvolaním sa na článok 249 odsek 3 Zmluvy o ES a judikatúru súdov Spoločenstva ombudsman konštatoval, že transpozícia smernice do vnútroštátneho práva si nevyhnutne nevyžaduje, aby sa ustanovenia smernice uzákonili presne tými istými slovami určitého znenia právneho ustanovenia vnútroštátneho právneho predpisu, pretože

všeobecný právny kontext môže postačovať, ak skutočne zabezpečuje uplatňovanie smernice v plnom rozsahu zrozumiteľným a presným spôsobom.

Ombudsman konštatoval, že článok 22 smernice a ustanovenie, ktorým sa zavádza do španielskeho vnútroštátneho práva, menovite § 17 zákona 22/1999, sú takmer zhodné, ibaže španielsky zákon osobitne neuvádza programy, ktoré obsahujú pornografiu alebo svojvoľné násilie. Podľa analýzy Komisie, týkajúcej sa primeranosti transpozície, akýkoľvek program obsahujúci pornografiu alebo svojvoľné násilie by určite ohrozil vývoj maloletých osôb, a preto sa naň vzťahuje španielsky vykonávací predpis. So zreteľom na znenie a rozsah uvedených ustanovení ombudsman považoval stanovisko Komisie za odôvodnené. Ombudsman preto dospel k záveru, že rozhodnutie Komisie nezačať súdne konanie pre porušenie zmluvy proti španielskym orgánom a podľa toho uzavrieť formálnu sťažnosť predloženú sťažovateľom bolo odôvodnené.

[1] Smernica Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch, týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, Ú. v. ES 1989 L 298, s. 23.

V Štrasburgu 12. januára 2006
Vážený pán C.,

Dňa 18. októbra 2004 ste podali sťažnosť Európskemu ombudsmanovi proti Európskej komisii v mene organizácie „Asociación Nacional para la Protección y el Bienestar de los Animales“ (ANPBA). Vaša sťažnosť sa týkala údajného nesplnenia povinnosti Komisie náležite posúdiť tvrdenia uvedené vo formálnej sťažnosti, ktorú ste podali tejto inštitúcii a ktoré boli zaregistrované pod spisovým číslom 2003/5164.

Dňa 21. decembra 2004 som o tejto sťažnosti informoval predsedu Komisie a požiadal som ho o predloženie stanoviska. Dňa 1. apríla 2005 mi Komisia zaslala svoje stanovisko, ktoré som Vám zaslal spolu s výzvou na vyjadrenie pripomienok. Dňa 31. mája 2005 ste mi poslali svoje pripomienky.

Teraz píšem, aby som vám dal vedieť výsledky vyšetrovaní, ktoré boli vykonané. Ospravedlňujem sa za čas potrebný na riešenie prípadu.

Aby sa predišlo nedorozumeniam, je dôležité pripomenúť, že Zmluva o ES splnomocňuje európskeho ombudsmana, aby sa zaoberal možnými prípadmi nesprávneho úradného postupu len pri činnostiach inštitúcií a orgánov Spoločenstva. V štatúte európskeho ombudsmana sa výslovne stanovuje, že žiadna žaloba iného orgánu alebo osoby nemôže byť predmetom sťažnosti ombudsmanovi.

Vyšetrovanie ombudsmana vo Vašej sťažnosti bolo preto zamerané na preskúmanie toho, či došlo k nesprávne úradnému postupu v činnosti Európskej komisie.

SŤAŽNOSŤ

Skutkové okolnosti prípadu podľa sťažovateľa sú stručne uvedené:

Sťažnosť 1770/2004/JMA

Dňa 9. júna 2004 sťažovateľ podal predchádzajúcu sťažnosť európskemu ombudsmanovi, ktorá bola zaregistrovaná pod spisovým číslom 1770/2004/JMA. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vysvetlil, že 16. októbra 2003 podal sťažnosť pani Vivian Redingovej, komisárke zodpovednej za kultúru, v mene organizácie „Asociación Nacional para la Protección y el Bienestar de los Animales“ (ANPBA). Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdil, že španielske orgány povolili vysielanie býčích zápasov v čase, keď je pravdepodobné, že deti budú sledovať televíziu, čo je v rozpore so smernicou Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (1) [„smernica 89/552/EHS“]. Sťažovateľ poukázal na povinnosti zakotvené v článku 22 smernice, v ktorom sa od členských štátov vyžaduje, aby prijali opatrenia na zabezpečenie toho, aby televízne vysielanie nezahŕňalo programy, ktoré by mohli vážne narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých, najmä tie, ktoré zahŕňajú bezplatné násilie. Tento zákaz sa vzťahuje aj na iné programy, ktoré by mohli narušiť rozvoj maloletých osôb, s výnimkou prípadov, keď je zabezpečené, že maloleté osoby v oblasti vysielania bežne nepočujú ani nevidia takéto vysielanie. Sťažovateľ poznamenal, že po zmene pôvodných španielskych pravidiel, ktorými sa vykonáva smernica č. 22/1999, ktorou sa zmenil štatút 25/1994, uplatniteľné španielske pravidlá neobsahujú žiadny výslovný odkaz na bezodplatné násilie.

Po odpovedi pani Redingovej z 28. októbra 2003 generálny sekretariát Komisie 17. novembra 2003 informoval sťažovateľa, že jeho sťažnosť bola zaregistrovaná pod spisovým číslom 2003/5164. Dňa 18. marca 2004 sťažovateľ zaslal Komisii list obsahujúci doplňujúce informácie. Nedostal potvrdenie o prijatí tohto listu. Po zistení, že španielske orgány žiadali Komisiu, aby nepreskúmala sťažnosť, sťažovateľ napísal inštitúcii 16. apríla 2004. Keďže sťažovateľ nedostal odpoveď na svoj e-mail adresovaný generálnemu sekretariátu Komisie, podal ombudsmanovi sťažnosť, v ktorej tvrdil, že Komisia neodpovedala na jeho žiadosti o informácie týkajúce sa vybavenia jeho sťažnosti.

Vzhľadom na povahu problému ombudsman neformálne kontaktoval príslušné útvary Komisie, ktoré ho 29. júna 2004 informovali, že sťažovateľovi bola 28. júna 2004 zaslaná odpoveď. Ombudsman sa preto domnieval, že Komisia podnikla kroky na vyriešenie tejto záležitosti, a 20. júla 2004 vec uzavrel.

Sťažnosť 3133/2004/JMA

Dňa 18. októbra 2004 sťažovateľ opäť napísal ombudsmanovi. V tomto liste vysvetlil, že 28. júna 2004 ho Komisia požiadala o predloženie prípadných podporných dôkazov, aby jej útvary mohli preskúmať všetky dostupné informácie a prijať konečné rozhodnutie vo veci. Sťažovateľ odpovedal na túto žiadosť listom z 22. júla 2004. Dňa 20. augusta 2004 ho Komisia listom informovala, že sa domnieva, že situácia nie je v rozpore s právom Únie. V liste Komisie, ktorý podpísal generálny riaditeľ pre vzdelávanie van der Pas, sa uvádza, že španielske orgány

odôvodnili vysielanie býčích zápasov s odôvodnením, že podujatia tohto druhu boli súčasťou španielskej kultúrnej tradície. Komisia považovala toto vysvetlenie za primerané, keďže kultúrna výnimka bola uznaná v článku 151 ES a v príslušných odôvodneniach smernice 89/552/EHS. Pokiaľ ide o španielsku vykonávaciu právnu úpravu, Komisia sa domnievala, že znenie španielskeho štatútu 22/1999 zjavne správne prebralo povinnosti vyplývajúce zo smernice. Dňa 16. septembra 2004 útvary Komisie informovali sťažovateľa o svojom zámere navrhnúť, aby Komisia prípad uzavrela, pokiaľ nemôže predložiť dodatočné dôkazy.

Sťažovateľ tvrdil, že stanovisko Komisie je neprimerané a nie je podložené riadnou právnou analýzou ustanovení španielskych vykonávacích právnych predpisov vzhľadom na smernicu. Zdôraznil, že najnovšie španielske právne predpisy na vykonávanie smernice 89/552/ES, konkrétne štatút 22/1999, netransponovali článok 22 smernice správne, pretože nezahŕňali pojem „vlastné násilie“. Naproti tomu predchádzajúca vnútroštátna právna úprava (štatút 25/1994) konkrétne zahrnula tento pojem. Sťažovateľ tvrdil, že smernica, najmä článok 3 ods. 1, umožňuje len členským štátom stanoviť podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá, ale nepredpokladá zahrnutie menej prísnych ustanovení.

Sťažovateľ stručne tvrdí, že rozhodnutie Komisie ukončiť jeho formálnu sťažnosť riadne nezohľadnilo jeho tvrdenie, že španielske právne predpisy na vykonávanie smernice 89/552/EHS neobsahovali povinnosť televízneho vysielania nezahŕňať žiadny program, ktorý by mohol vážne narušiť rozvoj maloletých osôb, najmä programy, ktoré zahŕňajú bezodplatné násilie.

VYŠETROVANIE

Stanovisko Komisie

Komisia vo svojom stanovisku najprv vysvetlila kontext prípadu a opísala svoju korešpondenciu so sťažovateľom. Odkázala najmä na tvrdenia uvedené v listoch svojich útvarov z 20. augusta a 16. septembra 2004.

Komisia poznamenala, že hlavným tvrdením sťažovateľa vo svojej sťažnosti Komisii zo 16. októbra 2003 bolo, že vysielanie býčích zápasov španielskymi televíznymi kanálmi v čase, keď deti mohli sledovať program, predstavuje porušenie článku 22 ods. 2 smernice 89/552/EHS, ktorý ukladá členským štátom povinnosť prijať primerané opatrenia na zabezpečenie toho, aby televízne vysielanie vysielateľov, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, nezahŕňalo programy, ktoré by mohli narušiť fyzický, duševný alebo morálny vývoj maloletých, s výnimkou prípadov, keď sa výberom času vysielania alebo akýmkoľvek technickým opatrením zabezpečí, aby maloleté osoby v oblasti vysielania bežne nepočúvali ani nevideli takéto vysielania. Toto ustanovenie neobsahuje žiadnu zmienku o bezodplatnom násilí, o ktorom sa uvažuje len v článku 22 prvom odseku.

Pokiaľ ide o korešpondenciu medzi smernicou a španielskymi vykonávacími právnymi predpismi, konkrétne štatútom 22/1999, Komisia zastávala názor, že všetky povinnosti vyplývajúce zo smernice boli správne prebraté do španielskej právnej úpravy. Tvrdila, že článok 17 španielskeho štatútu 22/1999 v plnej miere odráža povinnosti stanovené v článku 22

smernice. Komisia tvrdila, že hoci španielska právna úprava neobsahuje odkaz na bezdôvodné násilie, tento pojem, ako aj pojem pornografia, sú uvedené v článku 22 ods. 1 smernice len na ilustráciu obsahu televízneho programu, ktorý by mohol vážne narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých. Podľa názoru Komisie sa však rozsah pôsobnosti tohto ustanovenia neobmedzuje na tieto dva konkrétne aspekty, ale môže zahŕňať aj iné situácie. Ako uviedla vo svojom liste z 20. augusta 2004, Komisia zastávala názor, že v súlade so zásadou subsidiarity je na členských štátoch, aby vymedzili situácie, v ktorých by sa mali uplatňovať povinnosti článku 22 ods. 1 smernice. Španielske orgány na základe tejto právomoci dospeli k záveru, že býcie zápasy nevedú k uplatneniu uvedeného ustanovenia, keďže tieto podujatia sú súčasťou španielskej kultúrnej tradície. Komisia poznamenala, že ak by iné členské štáty nesúhlasili s názorom španielskych orgánov, mohli by obmedziť vysielanie predmetného programu na svoje územie použitím postupu stanoveného v článku 2a smernice.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Komisia tvrdila, že jej útvary konali správne, keď navrhli, aby Komisia uzavrela sťažnosť, a preto nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Pripomienky sťažovateľa

Vo svojich pripomienkach sťažovateľ zopakoval tvrdenia uvedené vo svojej sťažnosti.

Zdôraznil, že výklad smernice zo strany Komisie nie je správny a že odkazy uvedené v článku 22 ods. 1 smernice sú pre členské štáty záväzné. Španielske právne predpisy na vykonávanie smernice preto nemohli ignorovať pojem bezodplatného násilia stanovený v uvedenom ustanovení.

ROZHODNUTIE

1 Posúdenie tvrdenia sťažovateľa Komisiou

1.1 Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ombudsmanovi tvrdí, že rozhodnutie Komisie ukončiť jeho formálnu sťažnosť riadne nezohľadnilo jeho tvrdenie, že španielske právne predpisy na vykonávanie smernice 89/552/EHS neobsahovali povinnosť televízneho vysielania nezahŕňať žiadny program, ktorý by mohol vážne narušiť rozvoj maloletých osôb, najmä programy, ktoré zahŕňajú bezodplatné násilie.

Sťažovateľ poznamenáva, že najnovšie španielske právne predpisy na vykonávanie smernice 89/552/EHS, konkrétne štatút 22/1999, nesprávne transponovali článok 22 smernice tým, že vylúčili odkaz na pojem „vlastné násilie“. Sťažovateľ tvrdil, že smernica, najmä článok 3 ods. 1, umožňuje len členským štátom stanoviť podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá, ale nepredpokladá zahrnutie menej prísnych ustanovení.

1.2 Komisia tvrdí, že všetky povinnosti vyplývajúce zo smernice boli správne transponované španielskymi právnymi predpismi a že článok 17 španielskeho štatútu 22/1999 plne odráža povinnosti stanovené v článku 22 smernice. Komisia sa domnieva, že hoci španielske právne predpisy neobsahovali odkaz na bezodplatné násilie, tento pojem, ako aj pojem pornografia, sú uvedené v článku 22 ods. 1 smernice len na ilustráciu obsahu televízneho programu, ktorý by mohol vážne narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých. Podľa názoru Komisie sa však rozsah pôsobnosti tohto ustanovenia neobmedzuje na tieto dva konkrétne aspekty, ale

môže zahŕňať aj iné situácie.

Komisia takisto zastávala názor, že v súlade so zásadou subsidiarity je na členských štátoch, aby vymedzili situácie, v ktorých by sa mali uplatňovať povinnosti podľa článku 22 ods. 1 smernice. Španielske orgány na základe tejto právomoci dospeli k záveru, že býcie zápasy nevedú k uplatneniu uvedeného ustanovenia, keďže tieto podujatia sú súčasťou španielskej kultúrnej tradície.

1.3 Na úvod by ombudsman chcel poukázať na to, že korešpondencia medzi Komisiou a sťažovateľom sa zaoberá otázkou, či španielske právne predpisy primerane transponujú ustanovenia smernice 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii niektorých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (2), ako aj otázkou, ako by sa príslušné právne predpisy mali uplatňovať na vysielanie býčích zápasov. Sťažnosť sťažovateľa adresovaná ombudsmanovi sa však týka len prvej z týchto otázok, t. j. primeranosti transpozície. Vyšetrovanie ombudsmana sa preto zaoberalo len touto poslednou otázkou.

1.4 ombudsman poznamenáva, že tento prípad vyvoláva otázky výkladu týkajúce sa rozsahu pôsobnosti viacerých ustanovení smernice. Ako sa uvádza v odôvodnení č. 13 svojej preambuly, smernica stanovuje minimálne pravidlá potrebné na zaručenie slobody vysielania vo vysielaní v rámci EÚ. V odôvodneniach smernice sa však tiež uznáva, že nezávislosť kultúrneho vývoja v členských štátoch a zachovanie kultúrnej rozmanitosti v Spoločenstve zostávajú nedotknuté.

V článku 2 ods. 2 smernice sa stanovuje, že členské štáty musia zabezpečiť voľný príjem televízneho vysielania a obmedziť obmedzenie retransmisie televízneho vysielania z iných členských štátov na svojom území z dôvodov, ktoré patria do oblastí koordinovaných touto smernicou. Členské štáty však môžu pozastaviť retransmisiu televízneho vysielania za predpokladu, že spĺňajú podmienky a dodržiavajú postup stanovený v článku 2 ods. 3.

V oblastiach, na ktoré sa vzťahuje smernica, článok 3 ods. 1 umožňuje členským štátom vyžadovať od prevádzkovateľov televízneho vysielania, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, aby stanovili podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá.

Kapitola V smernice sa týka ochrany maloletých osôb. Obsahuje jediné ustanovenie, článok 22, ktorý znie:

„Členské štáty prijímajú vhodné opatrenia na zabezpečenie toho, aby televízne vysielania vysielateľov, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, nezahŕňali programy, ktoré by mohli vážne narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých, najmä tie, ktoré zahŕňajú pornografiu alebo bezdôvodné násilie. Toto ustanovenie sa vzťahuje na iné programy, ktoré môžu narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých, s výnimkou prípadov, keď sa výberom času vysielania alebo akýmkoľvek technickým opatrením zabezpečí, že maloleté osoby v oblasti vysielania bežne nepočujú alebo nevidia takéto vysielanie.

Členské štáty tiež zabezpečia, aby vysielanie neobsahovalo žiadne podnecovanie k nenávisti z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva alebo národnosti.“

1.5 Ombudsman poznamenáva, že uvedené ustanovenie výslovne zakazuje členským štátom umožniť vysielateľom, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc, vysielateľ televízne programy, ktoré by mohli vážne narušiť telesný, duševný alebo morálny vývoj maloletých. Smernica však neobsahuje definíciu osobitných druhov programov, ktoré by členské štáty mali považovať za programy narušajúce telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých, hoci sa v nej uvádzajú tie programy, ktoré zahŕňajú pornografiu alebo bezdôvodné násilie, ako príklady, ktoré sa majú zahrnúť do tejto kategórie.

Je teda sporné, či odkazy v smernici na pornografiu alebo bezodplatné násilie predstavujú osobitné povinnosti, ktoré sú členské štáty povinné doslovne prebrať do svojich vykonávacích právnych predpisov.

1.6 Povaha smernice a povinnosti, ktoré z nej vyplývajú, sú uvedené v článku 249 ods. 3 ES:

„Smernica je záväzná, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pre každý členský štát, ktorému je určená, pričom voľba formy a metód sa ponecháva vnútroštátnym orgánom.“

Podľa ustálenej judikatúry súdov Spoločenstva prebratie smernice do vnútroštátneho práva nevyhnutne nevyžaduje, aby sa ustanovenia smernice prebrali presne tým istým spôsobom do konkrétneho výslovného právneho ustanovenia vnútroštátneho práva, keďže všeobecný právny kontext môže postačovať, ak skutočne dostatočne jasným a presným spôsobom zabezpečí úplné uplatňovanie smernice (3). Okrem toho členské štáty majú diskrečnú právomoc zvoliť si formu, v akej môžu smernicu prebrať pod podmienkou, že zabezpečia účinné fungovanie smernice, pričom sa zohľadnia jej ciele (4).

1.7 Na základe informácií poskytnutých v priebehu vyšetrovania sa zdá, že španielske orgány prebrali ustanovenia smernice prostredníctvom štatútu 25/1994 z 12. júla 1994, ktorý bol následne zmenený a doplnený Štatútom č. 22/1999 zo 7. júna 1999. Povinnosti uvedené v článku 22 smernice sú do španielskeho práva prebraté článkom 17 štatútu 22/1999 zo 7. júna 1999. V tomto ustanovení sa uvádza, že:

Televízne vysielanie nezahŕňa žiadne programy, názory alebo posolstvá, ktoré by mohli vážne narušiť telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých, alebo programy, ktoré obsahujú akékoľvek podnecovanie k nenávisti z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva, národnosti, názoru alebo akýchkoľvek iných osobných alebo spoločenských okolností. Vysielanie programov, ktoré by mohli narušiť telesný, duševný alebo morálny vývoj maloletých, je možné len medzi 22.00 hod. a 6.00 hod. nasledujúceho dňa a musia mu predchádzať vizuálne a akustické výstrahy o ich obsahu.

1.8 ombudsman poznamenáva, že článok 22 smernice a jej vykonávacie ustanovenie do španielskeho práva, konkrétne článok 17 španielskeho štatútu z 22. júna 1999 zo 7. júna, sú takmer totožné, pokiaľ ide o ustanovenia týkajúce sa maloletých osôb, s výnimkou toho, že

španielsky zákon osobitne neuvádza programy, ktoré zahŕňajú pornografiu alebo bezdôvodné násilie. Ombudsmanka poznamenáva, že z analýzy Komisie týkajúcej sa primeranosti transpozície, ako sa uvádza v bode 1.2, vyplýva, že akýkoľvek program obsahujúci pornografiu alebo bezodplatné násilie by určite narušil telesný, duševný alebo morálny vývin maloletých, a preto by patril do rozsahu pôsobnosti španielskeho vykonávacieho ustanovenia. Vzhľadom na znenie a rozsah uvedených ustanovení sa ombudsman domnieva, že stanovisko Komisie sa zdá byť primerané.

Vzhľadom na uvedené zistenia ombudsman zastáva názor, že rozhodnutie Komisie nepokračovať v konaní o nesplnení povinnosti proti španielskym orgánom, a teda uzavrieť formálnu sťažnosť predloženú sťažovateľom, sa zdá byť primerané.

1.9 Z informácií predložených v priebehu vyšetrovania vyplýva, že Komisia podrobne poukázala na uvedené argumenty, aby odôvodnila svoje stanovisko, a to nielen vo svojom stanovisku adresovanom ombudsmanovi, ale aj vo svojom liste sťažovateľovi z 20. augusta 2004, v ktorom oznámila stanovisko svojich útvarov v tejto veci.

1.10 Podľa zistení uvedených v bodoch 1.8 a 1.9 ombudsman dospel k záveru, že Komisia konala v medziach svojho právneho orgánu, keď sa rozhodla nepokračovať v konaní o nesplnení povinnosti proti španielskym orgánom, a že sťažovateľovi poskytla primerané odôvodnenie svojho rozhodnutia. Ombudsman preto nenašiel žiadny dôkaz o nesprávnom úradnom postupe.

2 Záver

Na základe vyšetrovania ombudsmana v súvislosti s touto sťažnosťou sa zdá, že zo strany Komisie nedošlo k nesprávnomu úradnému postupu. Ombudsman preto prípad uzatvára.

O tomto rozhodnutí bude informovaný aj predseda Komisie.

Vaša úprimná,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

(1) 1989 Ú. v. ES L 298, s. 23.

(2) 1989 Ú. v. ES L 298, s. 23.

(3) *Vec C-58/02 Komisia/Španielske kráľovstvo*, Zb. 2004, s. 0000, bod 26 (pozri v ňom uvedenú judikatúru, *vec 29/84, Komisia/Nemecko*, Zb. 1985, s. 1661, bod 23; *vec 247/85, Komisia/Belgicko*, Zb. 1987, s. 3029, bod 9, a *vec C-217/97, Komisia/Nemecko*, Zb. 1999, s. I-5087, bod 31).

(4) *Vec 48/75 Návrh na začatie prejudiciálneho konania, Jean Noël Royer*, Zb. 1976, s. 00497 ods. 518.

